KOMMUNISTISK POLITIK

Protesterende forældre besætter Århus Rådhus 22/9 2006

KOMETEN STYRTER NED, FOGH!

Nr. 18

10. årg.

2006

29. september - 12. oktober

Støttepris 12 kr.

TEMA: VELFÆRD TIL ALLE

Påmindelse til krigsforbrydere s. 2 ● Danmark siger: 'Velfærd til alle' s. 3 ● Kommunale oprør en samlet kamp s. 4 ● Alle på gaden 3. oktober s. 5 ● Århus rejser sig i protest s. 6 ● Budgetforræderi i en oprørstid s. 8 ● Krig æder velfærd s. 9 ● Stigning i hjemmearbejde s. 10 ● Boomerangen s. 11 ● Blokade: En by i protest s. 12 ● Ungeren blir' s. 14 ● Danskere uønskede s. 16 ● Sudan s. 18 ● Stop Israel s. 20 ● Kongresdebat s. 21 ● Debat s. 22 ● Hvor blev solidariteten af? s. 24

Arbejdere i alle lande, forén jer!

Påmindelse til krigsforbrydere

KOMMUNISTISK POLITIK

Nazisten og SS-manden Søren Kam er blevet anholdt og fængslet i Tyskland, mens en domstol tager stilling til, om hans skal udleveres til Danmark. Efter 2. verdenskrig flygtede denne krigsforbryder til Tyskland for at undgå at blive stillet til ansvar for en af sine (mange) kriminelle handlinger under krigen – mordet på den antinazistiske journalist ved Berlingske Tidende Carl Henrik Clemmensen i august 1943, som han begik sammen med to andre nazibødler, hvoraf den ene blev henrettet som kriminel landsforræder efter krigen.

Søren Kam har indtil nu levet i fuldstændig sikkerhed i (Vest)tyskland. I 1956 fik han (vest)tysk statsborgerskab og havde en nydelig karriere i erhvervslivet, beskyttet af gamle venner. For Kam var en af de højest dekorerede udenlandske soldater i tysk tjeneste, fik det tyske ridderkorps og blev modtaget sammen med andre elitesoldater af Hitler i 1945, da enden var nær.

Søren Kam startede sin militærtjeneste hos nazi i maj 1940 i SS-bataljonen 'Nordland' og afsluttede den ved kapitulationen som kompagnichef i SS-Panzerdivision Wiking.Som højtstående SS-mand var Søren Kam i Danmark i en periode leder af Schalburg-skolen, som uddannede de terrorister, som fra efteråret 1943 gennemførte såkaldte clearing-mord på 125 danskere. 'Dødspatruljer' er den moderne betegnelse. Og Søren Kam startede de tyske dødspatruljer i Danmark med mordet på Carl Henrik Clemmensen.

I årtier har han været eftersøgt og begæret udleveret til retsforfølgelse ved en dansk domstol. Det er indtil nu blevet afvist af de tyske myndigheder – og de danske har langmodigt syltet sagen gennem årtier.

Når Kam nu er arresteret, hænger det sammen med harmoniseringen af justitsvæsenet i EU, som med den såkaldte 'europæiske arrestordre' åbner for generel udlevering og retsforfølgelse i et land, som begærer en statsborger i et andet land udleveret.

Det er en mere end tvivlsom bestemmelse – men den har prikket et hul gennem det panser, (Vest)tyskland har omgivet en hel stribe nazistiske krigsforbrydere, som beteede sig som verdens herskere i besatte lande. Tyskland har aldrig udleveret sine statsborgere til retsforfølgelse for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Arrestationen og en eventuel udlevering af Søren Kam til Danmark åbner mulighed for genåbningen af en lang række sager i forskellige lande mod naziforbrydere. Den burde også opmuntre til en mere energisk jagt fra officielt dansk hold på den fortsat ret lange liste af endnu levende 'danskere', som er eftersøgt for krigsforbrydelser i dette land.

Den nu 84-årige Kam har som gammel mand fået del i en generel sympati for alderdommen samt en særlig 'tilgivelse' fra et barnebarn til den myrdede redaktør. Hvorfor skal en gammel mand fængsles for noget der ligger mere end 60 år tilbage i tiden? Nogle hævder, at der er tale om simpel hævngerighed fra gamle modstandsfolks side. Der er tværtimod tale om elementær retfærdighed, når en gennem årtier flygtet kriminel får mulighed for at forsvare sig foran en domstol.

Søren Kam deltog i 1995 stolt i et Waffen-SS krigsveteranstævne i byen Ulrichsberg i den østrigske delstat Kärnten. Ved træffet - hvor også Jörg Haider og Gudrun Burwitz (Heinrich Himmlers datter) mødte op - blev Kam filmet af østrigske antifascister.

Så rullede historien. Ikke mindst Aktive Modstandsfolk og formanden Frede Klitgård har utrætteligt kæmpet for at få Søren Kam stillet for en dansk domstol. Vi ved stadig ikke, hvorvidt han nogensinde vil blive det.

Men hvordan det end går, er hele denne vanskelige kamp for retfærdighed af den allerstørste principielle betydning. Ikke bare Kam, men mange andre nazimordere har nu konkret grund til at frygte, at fortiden indhenter dem. For det er noget afgørende: Krigsforbrydelser forældes aldrig. Krigsforbryderne kan stilles til regnskab når som helst, også når de selv tror at have undgået deres velfortjente straf.

Det er en vigtig påmindelse. Nye danske krigsforbrydere, som Anders Fogh Rasmussen, Per Stig Møller og andre ansvarlige for den ulovlige danske krigsførelse i Irak, vil aldrig være omfattet af en forældelsesbestemmelse – og der vil være nogen, som vil kæmpe for retfærdighed, så længe disse forbrydere går ustraffede rundt.Krigsforbrydelser forældes ikke. Forbrydelser mod menneskeheden forældes ikke.

Ikke så længe der kæmpes for retfærdighed og fremskridt!

Redaktionen 25. september 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. **35 43 49 50.**

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.
Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 06.10.06

Kommunalt oprør – Landsdækkende aktioner

Danmark siger: ’Velfærd til alle’

Nej til krig og nyliberale reformer

Det er ikke til at tage fejl: Noget nyt er ved at ske. Danskerne begynder igen at blande sig i politik og går på gaderne i protest. Fremtiden kan ikke overlades til erhvervspolitikerne.

Der har været massive protester mod dansk krigsdeltagelse, store landsdækkende demonstrationer mod den såkaldte ’velfærdsreform’ den 17. maj i år, og senest borgernes massive oprør mod nye kommunale nedskæringsbudgetter - i Århus og mange andre steder.

Det er et klokkeklart signal om, at det store flertal af danskere ønsker en anden vej end den Fogh og hans regering og de øvrige nyliberale og krigsglade politikere følger.

Hundredtusinder har været på gaderne: forældre til børn i daginstitutioner, offentligt ansatte, arbejdere, uddannelsessøgende unge, skoleelever, folk på overførselsindkomster – ja selv ældre fra nedskæringsramte plejehjem.

SIGNALET ER:

NEJ TIL DE UNDERGRAVENDE NYLIBERALE REFORMER OG DANSK KRIGSDELTAGELSE - JA TIL VELFÆRD TIL ALLE!

Dette signal genlyder også massivt foran Christiansborg og over hele landet, når folketinget åbner den 3. oktober.

Krig og sociale nedskæringer følges ad. Foghs krigsregering er også en social nedskæringsregering. Dansk Folkeparti er et ynkeligt alibi. Der har ikke været social fremgang under Fogh.

Tværtimod er forholdene forringet på felt efter felt:

Skoler, daginstitutioner, uddannelsessteder, i sundhedsvæsenet, hjemmepleje o.s.v. Stadige små angreb har udhulet velfærden. Når Fogh og Co. lover at ’bevare velfærden’ lyver de lige så groft som om de ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben i Irak.

’Velfærdsreformen’, som socialdemokraterne endte med at støtte, er f.eks. en stor velfærdsslagtning. Ikke bare af efterlønnen, men af hele pensionssystemet – og nedskæringer på mange andre områder.

Igen og igen hævder regeringen, at der er tilført flere midler på alle områder, hvor almindelige borgere mærker nedskæringerne på deres egen krop. Regeringen glemmer bare at fortælle, at det drejer sig om kompensation for prisstigninger og øgede udgifter til administration og kontrol.

Midlerne kommer ikke ud, hvor der er brug for dem. Hos børnene, de unge, de gamle, i det offentlige, skæres der ned.

Regeringen praler af, at det går forrygende godt for de offentlige finanser. Regeringens venner som Mærsk McKinney og andre kapitalister er enige. Men almindelige danskere mærker det ikke.

Fogh holder fast i sin politik til det sidste. Ingen protest gør indtryk. Fogh og Co. må tvinges væk -– og en stærk folkelig mobilisering må holde fast ved en kurs for ’velfærd til alle’.

Arbejderpartiet Kommunisterne mener at de følgende er nogle af hovedkravene for en sådan politik:

- SKROT VELFÆRDSREFORMEN – indbefattet angrebene på efterløn og pensionsalder
- ANNULLER DE KOMMUNALE SPAREFORLIG - .Strukturreformen og storkommunerne skal ikke bruges til nedskæringer, privatiseringer og yderligere forringelser. Åbn for kasserne! Og lad de rige betale ...
- STOP FOR DANSK KRIGSDELTAGELSE - i Irak, Afghanistan, Libanon, og hvor kanonaktivisten Fogh og hans ven Bush har eller vil sende danske militær
- VELFÆRD TIL ALLE: Flere penge til kvalitet i uddannelserne - Boliger til alle - Gratis uddannelse til alle - For en SU man kan leve af …
Fortsæt selv!

APK

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Aktionsdag 3. oktober

De kommunale oprør er en samlet kamp

Af 'Velfærd til Alle'

Overalt i landet hører man om protester mod de kommunale forringelser forårsaget af regeringens stramme kommuneaftaler. En ny kampagne skal samle de lokale kampe og rette kritikken mod de reelt ansvarlige: Christiansborgs politikere.

Snart sagt hver dag flyder pressen over med historier om nye initiativer mod de velfærdsforringelser, borgerne oplever overalt i Danmark. Børneinstitutionerne, skolesystemet og ældreplejen er nogle af de områder, der er hårdt ramt, men besparelserne går også ud over fx kulturlivet.

- Med de mange forskellige initiativer kan man let få den opfattelse, at kampen for reel velfærd kun udspiller sig lokalt, men dette er ikke tilfældet. Det landsdækkende initiativ Velfærd til Alle samler op på alle de lokale protester, så kritikken i sidste ende kan rettes mod politikerne på Christiansborg, der med deres stramme kommuneaftaler og nu også nedskæringerne i finansloven undergraver det danske velfærdssamfund og kommunernes selvbestemmelse, siger Rosa Lund, talsmand for Velfærd til Alle.

- Hvis der skal komme noget ud af protesterne, er det altafgørende, at de kommunale oprør også får en national overbygning, og derfor er vi gået sammen med en lang række organisationer om at afholde en landsdækkende aktionsdag på Folketingets åbningsdag den 3. oktober under parolen Velfærd til Alle, fortsætter hun.

Hvad venter vi på?

Organisationerne bag Velfærd til Alle vil ikke bare stoppe de besparelser, der gennemføres i det meste af landet netop nu. Der skal også investeres massivt.

- Når der bliver skåret ned, er argumentet tit, at det er nødvendigt for at sikre fremtidens velfærd. Men vi tror ikke, at det er den rigtige vej. Man skal ikke sikre de næste generationers velfærd ved at skære på vores. Man skal derimod optimere kvaliteten i velfærdsydelserne. Det er derfor, vi aktionerer for slagkraftige og langsigtede investeringer, siger Rosa Lund og tilføjer:

- Når der protesteres i en lang række byer, er det ikke kun en lokal kamp, men også en del af en større kamp for at få Folketingets politikere til at indse, at danskerne vil have investeringer i velfærd frem for forringelser og besparelser. Pengene er der jo – statens overskud er på 80 milliarder, så hvad venter de egentlig på?

Derfor 3. oktober

Demonstrationer og nedlæggelse af undervisning og arbejde er bare nogle af de protestformer, vi har været vidne til de seneste uger. Det er kommunale protester, men det er også en reaktion på mange års nedskæringer og nedslidning af centrale områder som f.eks. daginstitutioner og uddannelse. Staten har et overskud på 80 milliarder kroner, men alligevel sparer over halvdelen af landets kommuner på daginstitutionsområdet, samlet op imod én milliard kroner alene på børnene i daginstitutioner.

Det nyeste finanslovsforslag indeholder også nedskæringer. De mellemlange uddannelser bliver f.eks. skåret med 150 millioner kroner.

Hvis års besparelser på centrale velfærdsområder fortsættes, risikerer vi at ende som DSB og Banedanmark. Nedslidningen og undladelsen af nyinvesteringer har ført til kaotiske tilstande.

Med rekordoverskud og afskaffelsen af statsgælden er tiden inde til at investere i Danmarks fremtid og velfærd.

Aktionsdagen 3. oktober er dagen, hvor de nationale og kommunale protester mod nedskæringer og for velfærd til alle skal markeres.

Velfærd til alle!

- **Ingen besparelser på børn, unge og ældre**
- **Flere penge til kommunal velfærd**
- **Flere penge til kvalitet i uddannelserne**
- **Boliger til alle**
- **For en social integration**
- **Styrk 10. klasse – et tilbud til alle**
- **Afskaf 20/20-reglen – for en SU, man kan leve af**
- **Gratis uddannelse til alle**

Alle på gaden 3. oktober

Aktioner over hele landet

Der er gang i forberedelserne til aktioner landet over, der kommer hele tiden nye fagforeninger og organisationer med i initiativet, lyder meldingen fra "Velfærd til alle"

Fogh har afvist at sende flere penge til kommunerne, han mener, at protesterne mod nedskæringerne blot er den sædvanlige politiske efterårsdiskussion.

- Men de meldinger vi får ude fra landet, siger noget andet. Der er vrede over de kommunale nedskæringer og de velfærdsforringelser, som regeringen laver. Folk kan godt se, at der er noget helt galt med vores velfærd, og den protest skal vi sørge for kommer til udtryk på aktionsdagen d. 3. oktober, siger Lars Grenaa fra "velfærd til alle", som har opfordret til at der over hele landet protesteres mod nedskæringerne.

- Protesterne har et helt andet omfang end tidligere. Hvor 17. maj var landsdækkende, så handler det denne gang om heftige kommunale besparelser. Derfor er der et godt udgangspunkt for at gøre 3. oktober til en landsdækkende aktion, hvor man samler alle de lokale kampe, som handler om lokal velfærd og gør dem landsdækkende, siger han.

- Der kommer hele tiden nye fagforeninger og organisationer til, som tilslutter sig initiativet. Samtidig får vi meldinger fra flere og flere byer, som fortæller at de også er i gang med at forberede protester, siger Lars Grenaa.

Foreløbig er der sikre planer for demonstrationer i København, Odense, Århus, Esbjerg, Randers og Silkeborg.

- Det er forskelligt fra sted til sted, hvem der tager teten. Nogle steder er det lokale fagforeninger og LO. Andre steder er det lokalt funderede initiativer. Det passer fint med den mangfoldighed vi gerne vil være med til at vise. "Velfærd til alle" er jo blot en paraply, som man kan stille sig under.

Her foregår det

København
16.00 Rådhuspladsen
17.30 Christiansborg Slotsplads

Århus
16.00 Rådhuspladsen

Aalborg
16.00 Demonstration fra fagforeningsgården 3F, Søndergade 62, Aalborg.
17.00 Protesmøde på Gammeltorv.
Aktionsdagen er organiseret af over 60 fagforeninger, politiske partier, studie og ungdomsorganisationer i Nordjylland. Busser fra flere byer i Nordjylland til Aalborg.

Odense
16.00 Flakhaven

Herning
16.00 Rådhuspladsen

Randers
16.00 Rådhuspladsen

Kæft og trit i børnehaven

Børnehaver og fritidshjem er på vej mod heldagsskolens massegrav.

Mens kommunerne gradvist har reduceret udgifterne pr. barn i pasningsordning, er der til gengæld flere og flere forældre, der benytter sig af tilbuddet. Omkring 95 % af børnene mellem 3 og 5 år passes i dag i børnehave. Samtidig bliver børnehavernes personale pålagt flere og flere pædagogiske og administrative opgaver - uden at de har en chance for at nå det halve. Når landets indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen truer de aktionerende institutioner med centralstyring og tvangsprivatisering, røber han kun, hvad der er den bagvedliggende retning i de sidste par års forringelser.

Gennem de sidste mange år har landets kommuner oplevet en hel vifte af nedskæringer på børnepasningen.

* Et gradvist skift til ufaglært personale.
* Flere børn pr. institution, i gennemsnit er der i dag 3 m2 pr. børnehavebarn.
* Flere børn pr. voksen, en voksen skal i snit holde øje med 7 børnehavebørn.
* Mindre åbent, tvunget ferie lukket op til 4 uger om året.
* Større brugerbetaling (pr. 1. januar der sat et maks. på 25 % af driftsudgifterne eksklusive bygningsudgifter og husleje). I perioder har fripladser også været skåret helt væk.
* Udflugter, madordninger mv. reduceres eller skæres helt væk.
* Vedligehold og nyanskaffelser reduceres.
* Dummebøder ved budgetovertrædelser. (hvis en børnehave overtræder budgettet med 50.000 så skal de spare 100.000 året efter.)

Konsekvenserne af nedskæringerne har især ramt de socialt udsatte børn, men masser af forældre har oplevet at pasningen flere og flere dage er blevet ren opbevaring. Alle der arbejder på området er ved at være kørt ned af stress, eller deres kolleger er, så det er jo en ond cirkel med mange syge og problemer med at skabe stabile dage for børnene.

Nedskæringerne har gennem de seneste år taget en retning imod EU-liberalt tankegods. Fremtiden kommer til at stå på flere private institutioner og frit valg systemer hvor pengene følger barnet, og samtidig en tættere integration med skolen så de små poder kan lære at sidde stille og holde kæft før de møder i 1. klasse.

Århus: En by rejser sig i protest

Det blev Århus, der tog føringen i at organisere protesterne mod de fortsatte nedskæringer og spareforlig og gik forrest i 'det kommunale oprør'. Det århusianske eksempel har smittet af på hele landet. I alle landsdele er der blevet protesteret og aktioneret mod påtvungne nedskæringer.

I Århus samledes alle i en fælles og voksende protest. Pædagoger, forældre, brugere af Huset, socialrådgivere, skolelærere, elever – alle har været eller er kommet med. Det planlagte århusianske budgetforlig, som man vil vedtage den 5. oktober, har udløst en protestbevægelse uden sidestykke i årtier. Meget sjældent er så langvarige protester og brede kampe set noget steds i landet.

Det begyndte med en massiv demonstration mod de drastiske nedskæringer i det kommunale budgetforlig. 15.000 protesterede den 12. september, samtidig med at der demonstreredes mange andre steder Østjylland mod asociale spareplaner. Bag demonstrationen stod Initiativet mod besparelser, der er et

Stort set alle Århus' institutioner har ligget stille. Også lærere har strejket - og elever blokeret deres skoler, som her N.J. Fjordsgades skole

samarbejde mellem byens faglige organisationer, brugergrupper, elev- og studenterorganisationer samt bolig- og beboerorganisationer.

Men i Århus gik man ikke hjem og lod politikerne i fred til alligevel at beslutte nedskæringer. Man fortsatte protesterne med strejker, lukninger og blokader af daginstitutioner. Onsdag i sidste uge gik 6-7.000 mennesker på gaden mod lukningen af Kulturcenter Huset i Århus. Torsdag kom de ældre fra tre lukningstruede plejecentre.

Hver eneste dag i det videre forløb bragte nye protester, nye vinkler og nye grupper ind i modstanden mod budgetaftalen mellem den nye socialdemokratiske borgmester Nikolaj Wammen og bl.a. den tidligere borgmester Louise Gade (V), der nu er rådmand – og som ville pudse politiet på forældre, der blokerede daginstitutionerne.

Hver eftermiddag har strejkende og blokaderamte ansatte fra fritidshjem og daginstitutioner mødtes foran rådhuset til protestmarkeringer – og forældre og børnehavebørn har ikke nøjedes med det: Rådhuset blev også besat.

Signalet er klart og har rystet kommunal- og landspolitikere: Nu skal nedskæringsfelttogene ophøre. Forringelserne skal stoppe. Den sociale genopretning skal i gang efter mange års nedslidning.

Kæmper du for mig, kæmper jeg for dig

Skolelærerne i Århus er gået med i den snart altomfattende strejke og blokade mod forringelser.

For bare få uger siden havde ingen troet det muligt.

Den kommunale fællesrepræsentation afholdt et møde uden gnist og gejst. Fra den side var der lagt op til en kamp efter fyraften med en slet skjult dagsorden, der skulle frede den socialdemokratiske borgmester og hans rådne forlig med de borgerlige og rette alt skytset mod Fogh-regeringen. Der var kun lagt op til en demonstration, før forliget blev indgået – herefter skulle man gå i samlet front på folketingets åbning den 3. oktober, strejkende og socialdemokratiske fagforeningsledere arm i arm. En masterplan, som den glade venstrefløj også løber med på.

Nu står Århus pludselig i tredje uge med en protestbevægelse der går over alle aldre. Stort set alle institutioner er ramt af forældreblokade eller strejke, 3800 ansatte besluttede at holde lukket frem til onsdag. De studerende fra semi-

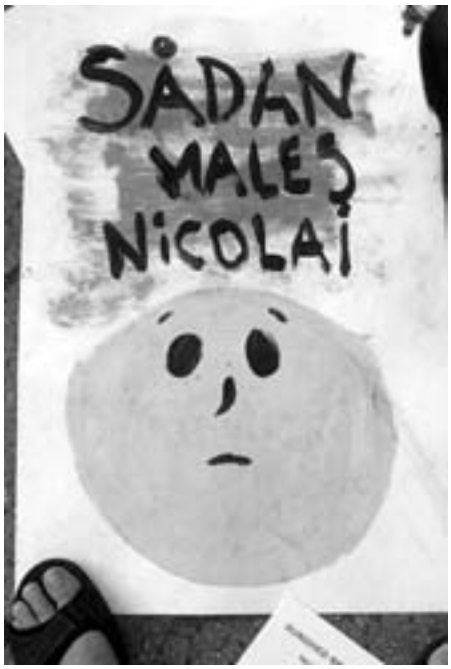

nariet er med, kulturkampen fortsætter fra Kulturcenter Huset og Åby bibliotek, de ældre fra tre lukningstruede plejecentre blev trillet ind. Rådhuset fik en morgen besøg af 1000 børn, der sang.

De første sprækker har vist sig hos de 28 politikere bag budgetforliget "En by i bevægelse": Hvornår skal politiet sættes ind mod syngende børn og forældre?

Hvad stiller man op med en rigtig slagkraftig bevægelse, der ikke er bange for autoriteterne og ikke lader sig kyse af hverken vrede politikere eller åleglatte venstresocialdemokrater? En bevægelse, der kan finde ud af at rette deres krav mod både regering og byråd, mod både Venstre og Socialdemokratiet.

Bevægelsen står stadig uden for magtens mure, og byens folkevalgte klamrer sig med stive ansigter stadig til slagtekniven. Afgørende for udfaldet af denne kamp er styrken i ungdommens nyvundne mod.

Flere aktioner har karakter af civil ulydighed, såsom den fredelige børnebesættelse af rådhuset. Det er en aktionsform, som alle ansatte i kommunen kan tage til sig. Se på de unge, byens puls er drevet af de ansattes flittige hænder. Ingen skal være bange for at bruge sin styrke og kæmpe i fællesskab.

Politiske vrangforestillinger

Politikerne i Århus tror, at de som følge af indførelse af modulbaseret pasning og reduktion i ledelsestid ved samdrift, kan spare i alt 73 mio. kr. Det betyder reelt en reduktion af antallet af voksne, som kan regne med at stå alene med op til 20 børnehavebørn, hvor antallet af børn, der skal passes, ikke står til at falde nævneværdigt i de næste par år.

I Århus er der meget stor forskel på de enkelte institutioner, alt efter hvilken type børn og hvor stor institutionen er. Endnu har kommunen ikke løftet sløret for, hvem der er solgt. Den endelige prikkerunde kan først gå i gang efter at budgettet er vedtaget den 5. oktober.

Den store taber bliver fritidshjemmene, som kommer under skolefritidsordningen (SFO). Efter 70 år med pædagogisk fremsynethed og udfordringer til ungerne på fritidshjemmene, står den nye praksis på "heldagsskolen".

Se også fotoreportagen fra Århus på midtersiderne

Odsherred: Besparelser fejet af bordet

Mens der fortsat strejkes og aktioneres flere steder i landet, så besluttede pædagoger og medhjælpere i den ny Odsherred kommune at genoptage arbejdet i mandags Det skete efter at politikerne sidste weekend opgav en besparelse der svarer til 10 fuldtidsstillinger på børneområdet.

Pædagogerne har hele tiden været indstillet på, at sammenlægningen af tre kommuner fører til tilpasninger og ens standarder. Men da der oven i blev lagt op til at der skulle spares yderligere 10 stillinger, sagde de ansatte nej og nedlagde arbejdet fredag.

Nu er politikerne er sammen med pædagogerne nået frem til en fælles erkendelse af, at det ikke går at spare yderligere. Politikerne har meddelt, at besparelsen er fjernet, og de vil finde andre metoder til at få budgettet til at hænge sammen. Derfor er pædagogerne gået tilbage til arbejdet.

brink/Fagligt Ansvar

En politik for folket kræver, at magten er hos folket

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, Århus

Kampen skærpes i Århus Fhv. borgmester Louise Gade vil sende politi mod aktionerende forældre - men sparekataloget skal væk!

Byrådet vil ikke lytte fornuft eller seriøse argumenter. De har lagt sig fast på, at det er de ansatte og borgerne, børnene og de ældre, der skal betale for kommunens dundrende underskud.

Hvor er pengene?

Århus er en by i vækst, men byrådet vil ikke betale for driften og vedligeholdelsen af de tilbud, som den almindelige århusianer har brug for for at få dagligdagen til at fungere.

Pengene forsvinder i prestigeprojekter, byggerier på havnefronten og motorveje og anden infrastruktur til gavn for gigantfirmaer.

Der bliver brugt masser af penge på at udlicitere opgaver med det argument, at der skal være frit valg, og at det er billigere. Frit valg og udliciteringer har betydet kæmpe udgifter, øget administration, dårligere service og dårligere arbejdsforhold for de ansatte.

Byrådet har lagt budget efter, at der var stor arbejdsløshed og mange unge ledige, som kunne tvangsaktiveres til at arbejde i kulturlivet, børnepasningen og de grønne områder. I denne korte periode med spekulationsøkonomi (såkaldt opsving) er kommunen ved at gå på røven, fordi man har gjort sig afhængig af dårlige konjunkturer og ikke har egne firmaer, der kan tjene penge.

Spillet fallit

Socialdemokraterne og Venstre aftalte hovedlinjerne i årets sparekatalog flere år tilbage. Under valgkampen i 2005 vedtog de et budget 2007-2009 med et underskud på 400 mio. om året, så de slap for at skære ned det år, de skulle vælges. Nu er sandhedens time kommet: Valget var baseret på løgn og bedrag. Det er sket mange gange før, og kun ved virkeligt massivt pres mod magtens mure begynder de at vakle.

At statskassen bugner, mens kommunerne må vende de sidste femører, er bestemt ikke en fejl og har intet med hinanden at gøre ifølge Thor Pedersen.

Wammen siger, at underskuddet er regeringens skyld. Hvorfor tager byrådet så ansvaret? Hvorfor har man ikke forladt Kommunernes Landsforening (KL) og forhandlingerne med Finansministeren?

Hvorfor siger de ikke stop og bruger pengene, som de siger, at de egentlig gerne ville, eller overlader ansvaret for nedskæringerne til regeringen og bliver sat under administration? Regeringen kan næppe gøre det mere reaktionært end socialdemokraterne.

Den myndighed, der udmønter en politik, er så skyldig som den, der bestemmer.

Fagbevægelsens egen mand, formanden for LO-Århus Hans Halvorsen, sad med ved bordet og forhandlede forliget hjem. LO-Århus er også med i demonstrationen mod regeringen ved folketingets åbning den 3. oktober: "Der skal skaffes flere penge til kommunerne nu." Det er en uskøn dobbelt rolle at sidde med ved bordet i byrådet og tage ansvar for nedskæringer og bagefter lade, som om man er imod.
Hvis side er du på, Hans Halvorsen?

Byrådets planer vil blive gennemført, hvis vi ikke fortsætter protesterne med stadig større styrke.

Lad ikke byrådet vedtage budgettet uimodsagt den 5. oktober.

Solidaritet og fælles handling!

Skrot spareplan og velfærdsreform!

Stop Foghs program for 'minimalstaten'!

Stop krigen!
De danske tropper hjem!

Odense:

Enhedslistens budgetforræderi i en oprørstid

Af Henning Paaske Jensen

Mange i Odense har sikkert gnedet sig i øjnene med billedet af borgmester Jan Boye og Per Berga Rasmussen, Enhedslisten i Odense, der her for nylig gav hinanden håndslag på budgetforliget i Odense.

Det var et forlig indgået af alle byrådets partier inklusive SF og Enhedslisten. Det var Enhedslistens historiske underskrift i Odense. Op til forliget havde der også været betænkeligt stille i medierne fra Enhedslistens side som byrådsrepræsenteret parti. Det hele er foregået bag lukkede døre.

Jamen, er Odense da blevet en eventyrby, siden denne budgetaftale kunne få Enhedslistens første budgetunderskrift nogensinde? Hvordan ser det ud med normeringerne og forholdene i dagsinstitutioner, skolerne, hjemmehjælp, ældreplejen, det folkelige kulturliv efter denne aftales indgåelse? Vil mange års udhuling på disse områder være rettet op med denne aftale? Overhovedet ikke!

Vi har da ikke glemt f.eks. de omfattende demonstrationer, Anker Boye blev udsat for på grund af forringelser på daginstitutionsområdet, da han var borgmester. Hånet som Laktasken på grund af hans følgagtighed over for "udviklingen kræver".

Det indgåede budgetforlig retter ikke op på disse forhold, men kaster smuler i grams, som vi skal klappe i vores små hænder over og glemme, at regeringen med dens mange års nedskæringspolitik har et hovedansvar for situationen i kommunerne. En situation, hvor selv VK-borgmestre udtaler, at vi nu har nået smertegrænsen.

Enhedslistens og SF's medunderskrifter på forliget i Odense er også et bagholdsangreb på den nuværende landsbevægelse, der involverer tusinder af ansatte, forældre og andre imod kommunernes nedskæringer, og hvor kommuner kræver politiet sat ind mod blokader.

Det er også et bagholdsangreb imod den bevægelse, der vender sig imod regeringens (og Socialdemokratiets) såkaldte velfærdsforlig og dens rammedirektiver til kommunerne, en bevægelse, som lige nu forbereder demonstrationer ved folketingets åbning den 3. oktober.

Der er ikke brug for rådne forlig, som reelt er med til at frede regeringen. Der er brug for at øge og målrette solidariteten imod en krigs- og nedskæringsregering, som sidder på lånt tid og bør væltes.

Efter mange års udsultning og nedskæringer i servicen i Odense Kommune indeholder dette års budget for 1997 små forbedringer på en række områder bl.a. mindre takstnedsættelser på daginstitutioner. Forbedringerne indgår i en helhed, som også omfatter skattelettelse til erhvervslivet med en nedsættelse af dækningsafgiften. Det er et budget som betyder fortsat nedslidning og stress for kommunens ansatte, og herunder udlicitering af bustrafikken.

Forliget er ikke på nogen måde med til at udfordre regeringens rammeaftale for kommunerne men bryster sig af at man holder sig helt inden for disse rammer.

Buschauffører i Århus: Nej til ny FOA-aftale

Bybuschaufførerne i Århus sagde mandag den 25. september rungende nej (256 mod 7) til en ny lokalaftale med modursvagtplaner og kuk i timeplanen. To fridage er f.eks. ikke længere 48 timer.

Afstemningsresultatet er udtryk for dyb mistillid til forhandlingsledelsen og Århus Sporveje. Det var en bekræftelse af mange århusianske buschaufførers bange anelser, da de i foråret efter en længere konflikt besluttede at normalisere busdriften på grundlag af lovning om reelle forhandlinger.

Efter flere strejkedage i foråret blev forhandlingerne med Århus Sporveje overtaget af kommunernes landsforening og Forbundet FOA.

Direktøren for Århus Sporveje Torben Højer og den radikale Rådmand Peter Thygesen vil ikke frivilligt give mere eller ansætte det antal chauffører, der er brug for.

De smøler frem til, at der sker en udlicitering, når det Regionale Trafikselskab skal overtage driften den 1. januar 2007, og håber, at så mange funktionærer som muligt er presset til at holde op inden da.

Strategien for kommunen er klar, da den mere eller mindre i forbindelse med den nye regionsstruktur er pålagt at udlicitere busdriften. For Århus Sporveje og direktør Torben Høyer er det lige så klart, at deres interesser er at overleve ved at vinde licitationen på bekostning af chaufførernes løn og arbejdsforhold. For chaufførerne er det endnu mere klart, at deres interesser er at insistere på og kæmpe for, at deres forhold som minimum bliver bevaret.

Krig æder velfærd

Af Ulla Røder

Fredaktivisten og græsroden Ulla Røder har denne kommentar op til demonstrationerne den 3. oktober ved folketingets åbning, der gennemføres under parolen 'Velfærd til alle'

Først arbejder vi og betaler skat til krigene. Dernæst må vi arbejde dobbelt til det halve i løn – angiveligt for at bevare velfærden

Krigsmateriel produceres for penge, der hentes hjem via vores skatter og firmaers investeringer. Militærets køb af våbenfirmaernes produkter betales af de offentlige kasser. Borgerne lægger både arbejdskraft og skattekroner på bålet. Herved får våbenfirmaet en god sjat fortjeneste, som kan geninvesteres i nye våben. Dødsspiralen holdes i gang.

Krigsmateriel brænder bogstaveligt talt op på slagmarkerne, resten bliver lynhurtigt forældet og destrueres. At købe våben kan sammenlignes med at smide sin løn ind i pejsen derhjemme.

Militæret lever af krige, som er mulige, fordi vi borgere vælger at støtte regeringens prioritering af militære indkøb. I demokratiets navn accepteres det, at vores skattekroner brændes op i regeringens terrorkrige frem for at bidrage til den sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle velfærd.

I kølvandet på krig opstår fattigdom. Hver gang en arbejder bruges i våbenproduktionen eller bliver sendt i krig, forsvinder en arbejdskraft, der kunne udføre en nyttig og samfundsgavnlig produktion.

I krigstid må den resterede arbejdsstyrke sætte tempoet op. Når tempoet er nået et vist punkt, hvor den menneskelige ressource er presset til det yderste, begynder de første reelle problemer at opstå for statsmagterne. For nu skal de til at vælge: I første omgang vælger man at sælge ud af statens omkostningskrævende service og privatiserer sundhedsvæsen, ydelser til uddannelsesinstitutioner, transport, el og vand. Efter et stykke tid opdager man, at privatisering alene ikke mætter militærets umættelige gab. Hvis folk samtidig må skære ned på deres forbrug, vil der blive endnu mindre indbetalt i skat til dækning af militærets budgetter. Derfor ender pengene til krigsinvesteringer med efterfølgende at blive lusket ud af andre offentlige kasser, eller ved afgiftsforhøjelser og gebyrer på tidligere gratis offentlige ydelser.

Så begynder 'borgerkrigen' i by og land for alvor. Under anden verdenskrig blev der udstedt rationeringskort. Den krig varede 5 år, og folk måtte nødtvungent finde sig i rationeringerne. At bombe os tilbage til sådanne tider er der vel ingen politikere ved deres fulde fem, der blot tør antyde i en velfærdsstat.

Men krigen mod terror skal vi betale i det uendelige. Prisen er vores velfærd. Terrorkrigen har opslugt en masse arbejdskraft, har krævet en masse privatiseringer og skabt dybe indhug i en række offentlige ydelser. Den har formået at få den resterende arbejdskraft til at løbe groft sagt dobbelt så stærkt for meget mindre i løn.

Den eneste vare, der ikke mangler her i verden, er mennesker. Efterhånden som arbejdskraften er udslidt, hentes de fattigste folk fra de 'befriede' områder østpå. De fortsætter ræset, uanset hvor ussel lønnen er. De accepterer arbejde og lønninger, som borgere i 'velfærdsstater' aldrig vil løfte en finger for. Disse importerede lønslaver har intet valg. Det handler om overlevelse for dem. De blev lokket med guld og grønne skove. De nedbrød muren, men måtte hurtigt sande, at deres mure i var blevet erstattet med en trædemølle, hvor de kan få lov at løbe lige så stærkt, de vil, uden at komme nogen vegne.

Det samme gælder for en anden af krigenes omkostninger: flygtningene. De er i fare, uvelkomne, og kan bydes hvad som helst. Pariaer.

Krig æder velfærd.

Når vi kræver velfærd til alle, betyder det derfor også: Stop for krig!

Pentagon på Christiansborg

Færre og færre amerikanere tror på den officielle forklaring om 11. september 2001. Danskerne er også skeptiske. En dansk 9/11-bevægelse er ved at vokse frem.

I forbindelse med 5-års-dagen for 9/11 besøgte den amerikanske teolog David Ray Griffin Danmark. Han er forfatter til bogen 'Det nye Pearl Harbour', der stiller stærkt kritiske spørgsmål til den officielle historie. Den 14. lagde han sine argumenter frem ved et offentligt møde i Den sorte Diamant.

Den nye danske 9/11-bevægelse stod den 13. september for en gigantisk installation på Christiansborg Slotsplads: Konturerne af et jumbo-jet, en kopi af det fly, der hævedes at ramme

Pentagon, blev lagt på det meste af pladsen. Samtidig byggedes en 'mur' med et hul til at illustrere misholdet mellem kæmpeflyet og det lille hul i Pentagon - bare en af de talrige 'løse ender' i den officielle fortælling om 11. september.

Den danske 9/11-bevægelse har sin egen hjemmeside

www.agenda911.dk

Lærlinge til Vestjylland

Industri og ikke mindst byggeriet klager over mangel på arbejdskraft og flaskehalse!

Af uransagelige men profitable årsager vil mestrene imidlertid ikke oplære de mange unge, der ønsker en erhvervsfaglig uddannelse. Der går eksempelvis mere end 100 lærlinge i skolepraktik på de tekniske skoler på Sjælland. De er nu blevet bedt om at gennemføre deres lærlingetid hos 12 vestjyske firmaer, der hver mangler en lærling. Lærlinge skal være villig til at "modtage en rimelig praktikplads udenfor sit lokalområde", men der er ingen særlige regler for, hvor lang transporttid lærlingene må affinde sig med.

De riges misbrug

Det handler om misbrug af udenlandsk arbejdskraft. 3F har samlet adskillige kendissers misbrug op: Susie Aller, næstformand i Allerkoncernen, benyttede fire polakker, der i øvrigt stak af fra fra arbejdet på hendes ejendom. Jørgen Tørnæs, gift med udviklingsminister Ulla Tørnæs, er dømt for at hyre illegal arbejdskraft. Hofdame Christine Lyng har ansat polakker til 50 kr. i timen. TV-vært Camilla Miehe-Renard ansatte polakker sit hjem til 14,55 kr. i timen.

- *Det er tankevækkende, hvor mange sager med misbrug og lovovertrædelser, der kan spores til den rigeste del af borgerskabet*, siger Ole Christensen fra 3F.

457 firmaer må nu benytte østarbejdere

Interessen for udenlandsk arbejdskraft er stor. Virksomhederne har – så at sige – fået blod på tanden. Myndighederne har nu forhåndsgodkendt 457 virksomheder til at ansætte østarbejdere. I praksis er der i øjeblikket kun anmeldt 601 arbejdsforhold fordelt på 60-70 virksomheder. Det forhindrer imidlertid ikke masser af østarbejdere i at komme til Danmark for at arbejde. I juli blev der således givet 1.508 arbejds- og opholdstilladelser.

Hjemmearbejde stiger eksplosivt

I dag har 54 procent af alle danske virksomheder flyttet it-arbejdet fra kontoret og hjem til medarbejderen, viser nye tal fra Danmarks Statistik. For fire år siden var tallet kun 38 procent.

Det er cifre, som HK har noteret sig. HK/privat finder ikke noget alarmerende ved tendensen i, at ansatte på den måde bliver isoleret fra hinanden:

- *Det er en positiv udvikling,* konstaterer fagforbundet.

På den anden side mener HK, at hjemmearbejdet i større udstrækning skal sikre almindelige arbejdsforhold respekteret:

- *Vi ser desværre, at arbejdstider, pauser, arbejdsmiljø og lignende ikke bliver taget helt så alvorligt, når man ikke sidder på kontoret fra 9-17. Det er meget positivt, at flere medarbejdere får muligheden for at være med til at bestemme deres arbejdssted, men det skal ikke forringe arbejdsvilkårene*, siger it-konsulent i HK/Privat, Leif Limkilde Bloch, som også er meget fortrøstningsfuld, når det gælder arbejdsgivernes engagement til at sikre "ordnede forhold" for hjemmearbejde:

- *Derfor er det godt at se, at arbejdsgiverne mere og mere indser, at de nye arbejdsformer kræver nytænkning i aftalerne. Man skal man sætte nogen helt grænser for, hvornår man har fri, og hvornår man tjekker mails eller laver andet arbejde*, siger Leif Limkilde Bloch.

Arbejdsgiverne er nemlig vilde i varmen for at udvide omfanget af hjemmearbejde, der for mange vil effektuere udnyttelsen af arbejdskraften. I dag måles HK-arbejde ikke så ofte i timer, men langt mere efter præstation eller effektivitet. Det giver arbejdsgiveren gode kort på hånden, når de ansatte skal lønnes, idet han er totalt ligeglad med, hvor mange timer der blev brugt på hjemmefronten for at indtjene præstationen.

Desuden er arbejdskraften hjemme også mere duelig og frisk, når der ikke bruges energi på transport.

-gri

Hetzen fortsætter

Der er stadig omkring 900.000 personer i den erhvervsaktive alder, der står uden for arbejdsmarkedet. De er hensat til en kummerlig tilværelse på bistand eller i bedste fald maks. tre års dagpenge. Mange er højt uddannede eller har andre store kvalifikationer, men arbejdsmarkedet "rummer" ikke plads til dem. Nyrup-regeringen oprettede så det rummelige arbejdsmarked, der betød, at de overenskomstansatte skulle respektere og "rumme" alle outsiderne, der ikke fortjente overenskomster, men bistand, dagpenge eller i bedste fald en timeløn med offentligt løntilskud, der ikke genoptjener retten til dagpenge.

Disse grupper bliver tvangsaktiveret. De er tvunget til at arbejde for bistanden etc., hvis ikke de vil miste eksistensgrundlaget – og de gør det i titusindvis hver dag året rundt.

Alligevel har arbejdsgiverne i den forløbne uge igen fremført påstanden, at de arbejdsløse ikke gider arbejde. Det er nu det fjerde årti, at arbejdsgiverne kører på den påstand, idet de startede, efter den kapitalistiske krise slog igennem i starten af 70'erne, misvisende kaldet for oliekrisen. Denne gang handler det om, at Arbejdsmarkedsstyrelsen har påvist, at 135.000 personer i områder med mangel på arbejdskraft inden for det sidste år har været ledige i tre måneder eller mere.

Al dårligdom skyldes tilsyneladende enten indvandrere eller dovne arbejdsløse. I pressen rummes der ikke plads til diskussion om, hvorfor de mange arbejdsgivere inden for flaskehalsområderne ikke uddanner folk – tager lærlinge ind.

Hvad der derimod rummes plads til, er en diskussion om, hvorvidt det skal være muligt i et endnu større omfang at importere arbejdskraft fra Østeuropa, end det er i dag. Regeringen har i den tænkning de Radikale med på vognen. Partiets politiske ordfører, Elisabeth Geday, har en meget præcis løsning, der går uden om de 900.000 personer i Danmark, der er sat udenfor:

- *Der er brug for at få ophævet de barrierer, der er for at få udenlandsk arbejdskraft til landet*, udtaler Elisabeth Geday til Berlingske Tidende.

-gri

Boomerangen

Chauffør-Finn på dagcentrets bus er kendt for flere egenskaber. Her skal blot nævnes to. Han har for eksempel en humor, hvor han ofte benytter den skjulte ironi, der for personalet eller brugerne giver en ekstra forløsende virkning, når de finder ud af, at de er ”blevet tørret”. Samtidig er han meget omsorgsfuld, hvilket jo er vigtigt i betragtning af, at han arbejder med mennesker, som ofte har skavanker af forskellig art. Det sidste burde også falde ham meget naturligt, idet han selv nærmer sig det gule armbind med tre sorte prikker og desuden ofte optræder som senil dement. Det sidste fornægter han ved at omtale sig selv som *civil betjent*.

Forleden morgen måtte Finn benytte hele registret af sin omsorgsfuldhed. Gunhild skulle som den første hentes på morgenturens opsamling. Hun bor i en haveforening, hvor adgangsvejen til kolonihavehuset er så smal, at bussen dårligt kan køre der uden at beskadige hækkene og/eller bussen. Samtidig tjener den som trafikåre for såvel tilkørende som frakørende. For at få indstigningsdøren over til Gunhilds haveindgang kører Finn først ned til foreningens parkeringsplads at vende. Da han returnerer, opdager han, at Gunhild er faldet i havedørens åbning og ligger helt ubevægelig. Finn farer ud af bussen og hen til Gunhild:

- *Har du ondt?* spørger Finn, da han har konstateret, at Gunhild trods alt er ved bevidsthed. Gunhild har slået hovedet i faldet og har erhvervet sig en stor bule i baghovedet. Desuden er hun skidt tilpas.

Da Finn har lagt en hånd under Gunhilds hoved for at forbedre lejet en lille smule, lyder der to bilhorn ude fra trafikåren. Finn kan skimte to biler bag hækken, hvor ejermændene sandsynligvis er utålmodige for at komme på arbejde. Da Finn har fået Gunhild på benene, spørger han hende derfor, om hun vil med på centret, så personalet kan tage vare på hende der. På trods af smerter og ildebefindende tager Gunhild det meget fattet og vælger at tage med på centret. Finn glemmer i stresssituationen at minde hende på, at der jo er en times bustur, inden de når dagcentret.

Hændelsen har også forårsaget en forsinkelse på 10 minutter, hvilket betyder, at hvis ikke de bliver vundet ind i løbet af turen, så vil de næste 12 passagerer få ekstra lang ventetid i gadedøren. Nuvel, vejret er mildt og tørt, så der er ingen grund til panik, tænker Finn.

Da Finn mangler at hente omkring fem passagerer, ankommer han til Annettes opgangsdør, men Annette er der ikke. Finn er stadig fem minutter efter køreplanen, men han ved, at Annette har det med huskeren som han

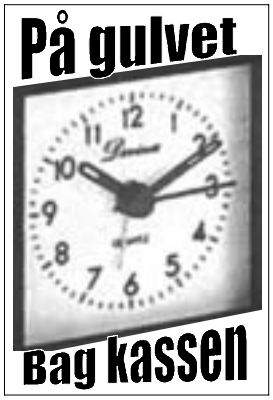

selv – dog måske lidt værre. Han ved også, at det er hjemmehjælperens pligt at sørge for, at Annette står ved opgangsdøren til tiden. Det er ikke første gang, den aftale er svigtet, men hjemmehjælperen har selvfølgelig også sit at se til.

Finn synes, at han kender Annette rimeligt godt, som den rare, lidt distræte ældre dame, der altid er meget snakkesalig. Han ringer på dørtelefonen, og Annette lukker ham ind i opgangen. Da Finn når hendes etage, står hun i indgangsdøren og vil gerne fortælle om den dejlige ejendom, hun bor i. Det plejer hun at gøre, men det er der slet ikke tid til i dag. Annettes lyse frakke ligger på entregulvet, tasken er ude af syne, men værst af alt: Hun har ikke sine nøgler hængende i et bånd om halsen, som hun plejer. Finn samler frakken op, mens han prøver at fortælle Annette, at de har travlt:

- *Pas lige på frakken*, afbryder hun.
- *Der ligger 2.000 kr. i lommen.*

Finn studser over beløbet, men fastholder fokus på den fortsatte transport, hvorfor han spørger til nøglerne.

- *De må også være i lommen*, fastslår Annette.

Finn tjekker nu lommerne uden at finde nøgler eller så meget som en 25-øre. Nu øjner han først remmen med nøglerne på knagerækken. Han vælger af hensyn til de næste passagerer at ignorere problemet med de mange kontanter. Nøgler, frakke, taske OG Annette bliver fulgt ned til gadeniveau og op i bussen.

Ved ankomsten til centret er en pæn velkomstkomite af personale – heriblandt lederen - parat for at tage vare på Gunhild. Da bussen er tømt, fortæller Finn lederen historien med de forsvundne 2.000 kr. Han har det tydeligvis dårligt med situationen, men lederen mener, at han skal tage det roligt:

- *Annette kan være lidt forvirret. Lad os nu se.*

Da Finn kommer tilbage fra anden tur, griber lederen fat i ham:

- *Jeg spurgte Annette om de 2.000 kr., hvilket hun først var helt uforstående over for. Jeg måtte så fortælle, at det var dig, der havde bragt problemet på bane. Ved du, hvad hun sagde?*

’Næeh, det var da kun for sjov’. Annette var fuldstændig ubevidst om situationens alvor, og der var ikke den mindste grund til at indvie hende i den.

Finn ånder lettet op. Han bør nu være uden for mistanke. Lederen fortæller videre, at Annette derefter havde prikket hende i siden og med et skælmsk smil på læben meget fortroligt havde visket:

- *Han kender mig nok slet ikke.*

Deri havde hun ret. Finn er nu blevet så meget klogere efter at være blevet ramt af sine egne ironiske metoder.

Reno

Blokade: En by i protest

Fotos fra aktionerne i Århus

Jeg blev så glad i formiddags
da jeg kom på arbejde og så
at forældrene havde lavet blokade
og sad hyggeligt ved et bord
og snakkede og drak kaffe
og smurte madder til børnene

Jeg blev så glad for den støtte til
vigtigheden af at vi får
bedre betingelser for vores arbejde
så børnene ikke bliver taget
som gidsler af byrodspolitikere
der ikke tør at sige regeringens
skattestop og kommunalreform imod

Der ligger 80 milliarder i den statskasse
Så host dog op med nogle penge
i stedet for at indføre taxameterordning
som koster jobs og skaber utryghed

Kvalitet koster penge

Louise Gade siger hånligt i nyhederne
at besparelserne ikke
bliver taget af bordet
At 28 af byrådets 30 medlemmer har
bestemt det skal være sådan

Det kan godt være
Men mere end hundredtusind århusianere
er imod nedskæringerne

Skal det endelig være
kan kommunepolitikerne droppe letbanen
sælge filmbyen og havnen
og aflyse pestugen

Eller lade sig sætte under administration

Så det bliver tydeligt for alle
at det kommunale selvstyre
ikke er fem potter pis værd

Dukkedrengen burde strejke
i stedet for at nikke samtykkende

Tomas, Århus

Politiet provokerer

Massiv støtte til Ungdomshuset

Politiet forvandler fredelig demonstration til knippelsuppe, brækkede lemmer og massearrestationer. De ansvarlige skal findes - og på anklagebænken.

Den største demo nogensinde for Ungeren, lørdag den 23. september

Det truede Ungdomshus på Jagtvejen støttes massivt af den københavnske ungdom. Den vil ikke finde sig i, at huset overdrages en forstyrret højreorienteret og fundamentalistisk religiøs gruppe. Ungeren har fungeret som kulturelt og politisk rugested for mange årgange af unge, og det skal den blive ved med. Weekendens aktiviteter skulle synliggøre støtten til Ungdomshuset og viljen til at kæmpe for det.

Fredag aften deltog over 2000 i en gigantisk støttefest i huset, og lørdag gik den største demonstration i Ungdomshusets historie med over 3000 deltagere fra Jagtvej til Christiania – fredeligt og farverigt.

Søndag eftermiddag skulle der være fredelig gadefest – Reclaim the Streets – som så ofte før.

Politiet ville det anderledes. Det havde med et kæmpeopbud af mandskab og materiel forberedt en af de helt store anholdelsesaktioner i et forsøg på at fremstille brugerne af Ungdomshuset

Politivold: Aktivister fængsles

Den reaktionære danske blog Snaphanen har bragt billeder af politiblokaderne ved Dronning Louises Bro, som udløste konfrontationen 24. september.

Tilsyneladende er masseanholdelserne i flæng af unge demonstranter en metode, politiet igen har taget i anvendelse.

Ingen betjente kom til skade under urolighederne, der var det uundgåelige resultat af politiprovokationen mod en fredelig manifestation. Adskillige demonstranter måtte på skadestuen.

De fleste af de arresterede var løsladt mandag morgen, men fem aktivister blev samme dag varetægtsfængslet for længere tid for 'vold mod embedsmænd i funktion'. Det er to danskere, en svensker, en tysker og en irer. Adskillige udenlandske unge var med til protestweekenden for Ungdomshuset og deltog i fester og den store fredelige demonstration lørdag.

Med fængslingerne af de unge udlændinge som led i krigen mod Ungdomshuset ønsker politiet at sende det signal, at de danske unge allierer sig mod 'voldelige elementer' fra hele Europa – ligesom politiet konsekvent anvender betegnelsen 'autonome' om de unge brugere og støtter af Ungdomshuset, fordi dette ord associeres med gadevold.

Masseanholdelserne på Nørrebro satte tiden tilbage med mange år – og gjorde det klart, at de omfattende anholdelser af antifascister i februar i år i Hillerød ikke var nogen tilfældighed, da politiet slog en beskyttende ring om en sølle flok naziprovokatører under Muhammed-krisen.

Politiblokade i Hillerød til beskyttelse af nazi-demo. 4. februar 2006

og deres støtter som voldelige balladamagere. Da en flok på under tusind gik fra Skt. Hans Torv op mod Dronning Louises Bro for at gå til den indre by i København, blokerede politiet Nørrebrogade. Derfor søgte festen ind gennem den 'sorte firkant' mod Åboulevarden, hvor den blev angrebet fra flere sider af politiet. Blandt andet blev biler kørt direkte ind i mængden. Ifølge Ungdomshusets hjemmeside kom flere alvorligt til skade.

Politiet blev IKKE angrebet. Da Reclaim the Streets opdagede, at Dronning Louises bro var spærret, vendte man simpelthen om. I Rantzausgade ved Åboulevarden gennemførte politiet en masseanholdelse - ialt arresteredes 268. Et større område blev spærret af politiet på alle sider, så deltagerne ingen mulighed havde for at komme væk. Stort set alle blev tvunget til at sætte sig ned, anholdtes og transporteredes senere væk i mindst seks store politibusser. Erfarne demonstranter har ikke i flere år set et lignende opbud af politikøretøjer.

- Folk var selvfølgelig sure, da de blev beordret til at sætte sig ned, siger Marie, en af deltagerne i en gadefest, der udviklede sig mindre skægt end planlagt. - Politiet gjorde flittigt brug af stavene. Der var mange, der blev slået.

Politiet bilder offentligheden ind, at det var Ungdomshusets støtter, der ønskede konfrontation og vold. Det er totalt usandt. Der var lagt op til en fredelig fest, og kun politiets planlagte provokationer, som omfattede påkørsler, knippelbrug og massearrestationer, fik deltagerne til at reagere vredt. Det er baggrunden for reaktionerne i gaderne.

Som det hedder på Ungdomshusets hjemmeside:

- I dag udviklede en demonstration sig, da politiet angreb det, der ellers skulle have været en gadefest. De udtaler til pressen, at vi kastede sten og flasker mod dem – det er løgn. Hvis vi ønskede at angribe politiet, så havde vi gjort det i går, hvor vi var 3000 mennesker, og så havde vi haft mere grej med.

- Ungdomshuset ser de begivenheder, der udvikler sig netop nu, som en reaktion på, at politikerne har reageret så sent, og at situationen fortsat ser ud til at være i hårdknude.

slæbt for at skabe Ungdomshuset. Vi

I en pressemeddelelse fra Ungdomshuset (25/9) siger talsperson Anja:

- De siger at det her minder om 18. maj. Det eneste det havde tilfælles med 18. maj 1993 var, at politiet igen i går var ledet af indsatsleder Bjarne Christiansen. Bjarne Christiansen er en mand, der kan ændre selv en barnedåb til gadeoptøjer ... Endvidere så var han også manden, der kunne anholde 200 i Hillerød og få Amnesty til at klage over forholdene, og manden har måtte undskylde for politiets ballade på Christiania. Det var også ham der førte an, da politiet uden varsel angreb en anmeldt Ungdomshus demonstration ved Nytorv.

Politivold og massearrestationer vil aldrig være en løsning. Nu må de kommunale politikere, der har skabt kaoset omkring Ungdomshuset, på banen igen og sikre, at de unges berettigede krav og ønsker om Ungerens overlevelse bliver hørt.

Mindst 230 af de arresterede har indgivet klage over politiet. Under anholdelse og arrestation blev kniplerne brugt flittigt - nogle fik hjernrystelse og brækkede arme. 100 af de arresterede var under 18.

APKs formad Dorte Grenaa siger:
-Denne grove provokation skal politiet ikke slippe afsted med. Indsatslederen må straks suspendere og der må rejses tiltale; det samme må gælde de betjente, der forløber sig på forsvarsløse unge. Ingen domme over de unge er acceptable. Ansvaret for hele forløbet ligger entydigt på politiets side. Det bør fremover bare holde sig væk fra Ungeren!

Gadefest angrebet af politiet – men Ungeren blir!

Af Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund

Mens de kristne ekstremister fra Faderhuset prøver at tvinge ungdommen og kulturen ud af Ungdomshuset, har der været en bred offensiv i gang for at sikre, at den københavnske ungdom fortsat kan have et sted at mødes, feste og skabe et levende alternativ til det kapitalistiske samfund. Koncerter, demoer, happenings, udstillinger og meget mere har overbevist mange om, at Ungdomshuset skal blive ved med at være en del af København fremover.

I går, lørdag d. 23, var 3000 på gaden for at støtte Ungdomshuset. På grund af demonstrationens størrelse og bredde måtte politiet afholde sig fra at starte ballade.

I dag var 800 – 900 til "Reclaim the Streets"-gadefest. Den startede på Skt. Hans Torv og gik mod den indre by, men på Dr. Louises Bro spærrede politiet vejen. Da politiets mandskabsvogne begyndte at køre ind i folk, vendte festen om for at finde et andet sted at være. Men politiet havde allerede planlagt aktionen og omringet dem.

Derefter gik politiet til angreb, og en del af festens deltagere satte sig til modværge. Adskillige er kommet til skade, og mere end 200 er blevet anholdt. Det kræver en reaktion.

Når de går til angreb, må vi stå sammen og stoppe dem. Derfor opfordrer DKU alle til at kæmpe sammen med Ungdomshuset, imod politiets brutalitet og politikernes forræderi.

Lige meget hvor mange retssager Faderhuset vinder, lige meget hvor mange politiet tæsker, er én ting sikker:

Ungeren Blir!

DKU 24. september 2006

Danske besættelsestropper trængt i defensiven i Basra

Af Carsten Kofoed

Den irakiske modstandsbevægelses vejsidebombeangreb på en konvoj af danske besættelsestropper den 23. september, som resulterede i en dræbt dansk besætter, en hårdt såret samt syv lettere tilskadekomne danske besættelsestropper, har betydet mindst én konkret ting i Irak.

"Udenrigsministeriet har besluttet at flytte de civile medarbejdere fra Udenrigsministeriet, der arbejder i det sydlige Irak, fra Basra til militærlejren Camp Danevang," sagde krigsminister Søren Gade til Politiken den 23. september.

"Civile medarbejdere"? Der findes ingen rent civile danske medarbejdere i Irak. Alle danskere udsendt af det officielle Danmark er en del af besættelsesmagten i Irak, selv ned til den allermindste kontornusser, og derfor legitime mål for den irakiske modstandsbevægelse, der bare bliver stærkere og stærkere, især i Basra. Og det er også derfor, at disse danske besættere nu evakueres til det danske besættelseshovedkvarter Camp Danevang, som er en plet inde i den britiske militærbase Shaiba Log Base.

Dansk "menneskerettighedscenter" lukkes

Den danske besættelsesmagt har endvidere også set sig nødsaget til at lukke det såkaldte "Ngo-hus", som angiveligt skulle fremme menneskerettigheder og demokrati i Irak.

"Der er nu så mange bortførelser og rene likvideringer i Basra, at vi har valgt at lukke Ngo-huset," sagde projektleder i Institut for Menneskerettigheder, Lis Dhundale, til Jyllands-Posten den 22. september.

Der var seks lokale irakere ansat i projektet, som udenrigsministeriet var arbejdsgiver for.

Ak ja, hvad skal irakerne, der mangler job, el, vand, benzin, tilstrækkeligt med mad og terroriseres dag og nat af besættelsesmagten og dens sekteriske, israelsk trænede dødspatruljer, dog nu gøre uden det danske "menneskerettighedsprojekt"?

Man kan spørge sig selv om, hvordan nogen overhovedet kan tro på, at man seriøst kan arbejde med menneskerettigheder under en besættelse, hvor der foregår en hård væbnet modstandskamp mod besættelsesmagten? I mange lande er det svært nok at fremme menneskerettigheder under helt fredelige betingelser.

Det er naturligvis helt umuligt i Irak, men et sådant "center" har også helt andre formål.

I Danmark har "menneskerettighedsarbejdet" fungeret som besættelsesmagtens "humanitære maske", som har skullet sælge besættelsen over for godhjertede, men naive danskere, og givet har været i stand til at narre nogle, der slet ikke kan forestille sig situationen under en brutal besættelse, hvor – og det er sagt mange gange før her på Frit Irak Blog – alene våbnene taler. I Irak spiller disse "centre", som dækker sig under "menneskerettigheder", "demokrati", "kulturudveksling" osv., en rolle som spioncentraler, hvortil irakiske kollaboratører tilknyttes og via deres kontakter infiltrerer irakernes netværk med det formål først og fremmest at finde ud af, hvilke familier eller personer som er positivt indstillede over for eller direkte med i den aktive modstandskamp mod besættelsesmagten.

Modstandsbevægelsen har overtaget

Den irakiske modstandsbevægelse er i offensiven i Basra, og de kriminelle danske besættelsestropper, som terroriserer den irakiske befolkning ved deres "husransagninger", anholdelser, tortur i Camp "Eden" og mord, disse beskidte lejesoldater for den amerikanske supermagt og dens olieinteresser fortjener ingen som helst ros for deres "indsats", sådan som selv erklærede krigsmodstandere i Folketinget desværre og i en helt misforstået solidaritet har for vane at uddele.

De danske soldater i Irak ved i dag, at de er i Irak på en krigsløgn om masseødelæggelsesvåben og terrorisme. De ved, at de politisk ansvarlige VKO-krigsforbrydere løj for dem og vil gå linen ud med USA. De ved, at intet folk ønsker fremmede tropper på sin jord. Så hvad laver de danske Jens'er i Irak? Med tre vejsidebomber har den legitime irakiske modstandsbevægelse, som de danske statsterrorister kalder terrorister, sendt tre danske besættelsestropper hjem i ligposer. Flere vil få samme tur for deres forbryderiske handlinger i Irak.

Det er op til de danske soldater selv at sige stop og tage hjem, sådan som tusindvis af amerikanske og britiske soldater allerede har gjort. Dét ville være at hjælpe det irakiske folk.

Danskerne er uønskede

Endnu en dansk soldat er dræbt i Irak, mens Fogh "gør op med småstatspolitikken" ved at love fortsat leverance af danske lejesoldater til USA's oliekrig.

Fogh hævder, at de danske soldater er inviteret af en irakisk regering, og at Danmark derfor må støtte denne i opbygningen af et demokratisk Irak. Men denne "regering" af forhadte eksilirakiske landsforrædere, som "regerer" på skødet af Bush, er illegitim, fordi angrebskrigen var FN-stridig. Iraks eneste legitime regering ledes af den fængslede præsident Saddam Hussein.

Den professionelle danske kolonisoldat Kim Wadim er den femte døde danske soldat i Irak.

Modstandskampen styrkes i Irak. Ifølge en rapport fra USA's militær i august har modstandsbevægelsen aldrig været stærkere end nu. For nylig erklærede 300 stammeledere i Nordirak fuld støtte til modstandsbevægelsen og krævede præsident Saddam Hussein løsladt og genindsat. Få dage senere fulgte stammer i Sydirak efter.

Irakerne ønsker besætterne ud. De kan selv genopbygge Irak, hvilket de har gjort mange gange før. At påstå andet er racisme.

Åbent brev til forsvarsministeren

De døde har også navne

Af Patrick Mac Manus, forfatter

I anledning af danske styrkers deltagelse i krigshandlinger i Afghanistan ville jeg være taknemmelig for en opklaring af en række spørgsmål vedrørende overholdelse af 1. Genève-konventions bestemmelser om identifikation m.v. af modstanderens sårede og faldne.

Som baggrund for denne henvendelse kan anføres et kort uddrag af presseomtalen af nylige militære aktioner i Afghanistan med dansk deltagelse:

"En NATO-talsmand sagde tidligere i dag, at omkring 200 Taliban-krigere menes dræbt under offensiven, der kaldes Operation Medusa, og som blev indledt lørdag."

(Politiken 3. september 2006).

Samt et skøn over det samlede antal dødsfald i løbet af året:

"Flere end 2.000 personer – de fleste oprørere – er sammen med et større antal civile og hjælpearbejdere samt afghanske soldater blevet dræbt alene i år. Hertil kommer, at flere end 100 udenlandske soldater er blevet dræbt."

(Politiken 3. september 2006).

Ifølge *'I. Genève-konventionen af 12. august 1949 til forbedring af sårdes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten'* påhviler der de stridende parter en række forpligtelser. Det er overholdelsen af disse forpligtelser fra dansk side, der er genstand for denne henvendelse.

Ifølge konventionen påhviler det de danske styrker *"snarest muligt at optegne alle nærmere omstændigheder, der kan bidrage til at identificere sådanne af modstanderens sårede, syge og døde, som er faldet i deres hænder"*. En sådan forpligtelse antages også at være gældende i tilfælde af 'irregulær krig' som i nærværende tilfælde i Afghanistan.

En sådan optegnelse bør så vidt muligt indeholde oplysning om bl.a.: efternavn, fornavn(e), fødselsdato, dato og sted for død, sår eller dødsårsag.

Konventionen fastslår yderligere, at der skal indsamles *"testamenter eller andre dokumenter, der er af betydning for de afdødes pårørende, penge og i det hele alle genstande, der findes på de døde, og som har værdi i sig selv eller affektionsværdi. Sådanne genstande tillige med uidentificerede genstande skal fremsendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer, indeholdende alle til identificering af de afdøde ejermænd nødvendige oplysninger såvel som af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold"* (Artikel 16).

I konventionens artikel 17 fastsættes en række regler om begravelse m.m. af faldne. Heri fastslås bl.a., at begravelse *"for så vidt forholdene tillader det skal ske individuelt, kun finder sted efter en omhyggelig undersøgelse af ligene – om muligt foretaget af en læge – med henblik på at konstatere dødens indtræden, fastslå identiteten og muliggøre afgivelsen af en redegørelse"*.

I lyset af de detaljerede bestemmelser, der er fastsat i første Genève-konventionen af 12. august 1949, må det være af offentlig interesse at få indsigt i udmøntningen af disse bestemmelser under de nuværende krigshandlinger i Afghanistan.

Blandt andet må der kunne oplyses:

- arten af de optegnelser, der udfærdiges med oplysning om faldnes efternavn, fornavn(e), fødselsdato, dato og sted for død, sår eller dødsårsag.
- fremgangsmåde ved indsamling af personlige dokumenter, penge, genstande m.v., som er fundet på de døde, samt fremgangsmåde ved udarbejdelse af de erklæringer, der skal ledsage det indsamlede materiale.
- procedurer ved begravelse af faldne og ved redegørelsen for en lægelig eller anden undersøgelse af ligene.

Det må være i alles interesse at vide, at folkeretlige bestemmelser, der blev skabt i kølvandet på én af de mest omfattende krige i menneskehedens historie, overholdes under den nuværende konflikt i Afghanistan.

I denne og i alle andre krige har de døde også navne.

Grunden til at Sudan siger nej til FN-tropper

Af Sara Flounders

Den amerikanske FN ambassadør John Bolton, tidligere udenrigsminister Gen. Colin Powell, udenrigsminister Condoleezza Rice, General Wesley Clark og den britiske premierminister Tony Blair har alle gjort sig til talsmænd for intervention i Sudan. Det samme gælder FNs generalsekretær Kofi Annan, Anders Fogh og Per Stig Møller.

Holocaust museet i Washington har udsendt et "folkedrabs varsel" - det første af sin art nogensinde - og 35 evangelisk kristne ledere underskrev et brev, der opfordrede præsident Bush til at sende amerikanske tropper for at stoppe folkedrab i Darfur. Også Amnesty International spiller med på melodien - men den er falsk og handler om OLIE!

USAs anstrengelser for at genetablere besættelse og kolonial dominans led et nyt nederlag 4. september. Sudans regering nægtede at tillade FN-styrker at blive udstationeret i dens vestlige Darfur-region.

1. september havde USA og Storbritannien gennemtrumfet resolution nr. 1701 i FNs Sikkerhedsråd. Den krævede udsendelse af mere end 20.000 FN-tropper til Sudan for at overtage pladsen efter 7.000 styrker fra Den afrikanske Union.

Præsidentens rådgiver Mustafa Osman Ismail svarede at den sudanesiske regering afslog overgang fra Den afrikanske Unions styrker, som den havde accepteret, til en større FN-tilstedeværelse, fordi formålet med FN-mandatet var en ”regeringsforandring”. (Reuters, 4.september.)

USA har fastholdt at det er nødvendigt at FN-styrker erstatter tropperne fra Den afrikanske Union, fordi de sidstnævnte har for få midler, for lille mandskab og for dårligt udstyr til at varetage den ”fredsbevarende” rolle man havde tiltænkt dem at spille. Imidlertid var det Nato, domineret af USA, som skulle have leveret logistik, luftbroer, udstyr og forsyninger til styrkerne fra Den afrikanske Union.

Rusland, Kina og Qatar afstod fra at stemme i FNs Sikkerhedsråd og kritiserede beslutningen, selv om hverken Kina eller Rusland gjorde brug af deres veto. Resolutionen går faktisk ud fra at udstationeringen skal finde sted ”på basis af accept fra regeringen (i Sudan)”. En international pressionskampagne for at tvinge Sudan til at acceptere fremmede tropper er under organisering af USA.

Sudan har gode grunde til at være mistænksom over for enhver resolution der er fremtvunget af USA og Storbritannien. England er den brutale tidligere koloniherre i Sudan. Landet har altid modsat sig selvstyre i Sudan.

Hvad Washington angår, har en regeringsforandring – omstyrtelse af regeringen – i Sudan længe været på både republikanernes og demokraternes dagsorden. USA-sanktioner og blokering af investeringer, handel, kreditter og lån har været på plads i over et årti. I 1998 under Clintons styre ødelagde 17 amerikanske krydsermissiler medicinfabrikken El Shifa, Sudans vigtigste kilde til de grundlæggende lægemidler der er så desperat behov for.

Sudan ved udmærket hvordan USA benyttede sig af en FN-resolution fra 1990 til at retfærdiggøre bombetogter der ødelagde Iraks infrastruktur. De 13 år med FN-sanktioner mod Irak som Washington havde krævet, resulterede i mere end 1.5 millioner irakeres død.

USA har holdt Sydkorea besat i over 50 år ifølge en resolution fra FNs Sikkerhedsråd. Over 4 millioner koreanere døde i Koreakrigen 1950-53, der blev udkæmpet under FNs flag. FN-styrker i Jugoslavien, Congo og Haiti har været et dække for amerikansk og europæisk intervention og besættelse. De har aldrig været en kraft der virkede til fred og forsoning.

Trods FN-resolutionens ordlyd har ledende embedsmænd i USAs State Department insisteret på at resolutionens tekst tillader FN-tropper at rykke ind i Darfur, selv uden Sudans indvilligelse. Men diplomater indrømmer at det er usandsynligt at andre lande vil bidrage med tropper til en mission som den sudanesiske regering modsætter sig. Sudan har erklæret at det vil angribe en hvilken som helst styrke der går ind i landet uden at være inviteret. (French Press Agency [AFP], 1. september.)

Alle lande i FN ved at Pentagon har evne til at indsætte styrker hvor som helst på kloden. De ved at ved at anvende sin overvældende kampstyrke og ”chok-og-skræmme-taktik” kan USA besætte et land. Men hele verden ved også at i Irak, Afghanistan og nu i Libanon er beslutsom modstand fra græsrødderne ikke så let at besejre.

Sudan er det største land i Afrika – så stort som hele Vesteuropa. Den vestlige Darfur-region er større end Irak. Hvis

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

150.000 amerikanske tropper ikke kan undertvinge Irak, kan 20.000 FN-tropper i Darfur blive mødt med varig modstand i en region der er kendt for antikolonialistiske følelser der går langt tilbage i tiden.

Sudans Vicepræsident Ali Osman Taha har erklæret at hans land vil fastholde sin opposition mod en FN-styrke i Darfur, og har henvist til Hizbollah som et forbillede for modstand. ”Vi har beslutninger og planer for at modsætte os den internationale intervention”, har han sagt. (AFP, 1. september.)

”Red Darfur”-kampagnen

Den internationale kampagne for at øve pres mod Sudan har blandt sine støtter de selv samme politiske kræfter der var de stærkeste tilhængere af USAs invasion i Irak.

Et velsponsoreret ”Red Darfur”-møde er under organisering i New Yorks Central Park for at kræve at der sendes FN-styrker til Sudan. Mødet vil byde på berømtheder, kendte musikgrupper og ledende amerikanske politikere, både republikanere og demokrater.

Mødet er et bevidst forsøg på at splitte bevægelsen mod USAs krig i Irak, yderligere dæmonisere arabiske og muslimske folk, og forsøge at sælge en ny krig som en humanitær indsats.

Nogle af de grupper der udtrykker stor bekymring for flygtningene i Darfur, fulgte tavst eller støttede aktivt den israelske bombning af Libanon, der skabte over 1 million flygtninge. De var blandt de stærkeste støtter for USAs invasion og besættelse af Irak. Præsident George W. Bush har holdt møde med arrangørerne af Red-Darfur-kampagnen i Det hvide Hus og har rost deres indsats.

Selv om Red-Darfur-kampagnen rummer mange forkæmpere for religiøs frihed og borgerrettigheder, er den et initiativ ledet af yderligtgående højreorienterede evangeliske kristne og ledende zionistiske organisationer.

Jerusalem Post havde 27. april en artikel med overskriften ”Amerikanske jøder leder planlægningen af Darfur-mødet”. Her beskrev man den rolle som prominente zionistiske organisationer havde i et lignende Red-Darfur-møde i Washington D.C. 30. april.

Påstanden om folkedrab i Darfur blev første gang fremsat af general Colin Powell i 2004, da han var udenrigsminister. Sudan har været på USAs hitliste for ”regeringsforandring” under både Clintons og Bush’s regeringsperioder.

Trods de grove metoder de samlede medier har anvendt for at forenkle konflikten som en kamp mellem arabiske ”Janjaweed” indvandrere og afrikanske folk, er det vigtigt at vide at alle de kæmpende grupper er afrikanske, at de alle er indfødte eller lokale i regionen, og at alle de kæmpende grupper er sunnimuslimske. Arabisk er det fælles sprog side om side med lokale dialekter i hundredvis. Sudan har en af de mest etnisk sammensatte befolkninger i verden. Over 400 etniske grupper har hver deres eget sprog eller dialekt.

En sultkatastrofe hærger området på grund af årtiers tørke i hele Nordafrika. Kamp om de begrænsede vandforsyninger har sat subsistens-bønder op mod subsistens-nomader.

Der er ét emne som aldrig nævnes af alle de kræfter der hævder at være bekymrede for befolkningen i Sudan: imperialismens rolle med hensyn til at holde Sudan fattigt og underudviklet. Sudan har umådelige ressourcer og en rigdom på mineraler. Washingtons politik over for Sudan har haft som omdrejningspunkt at opildne national og regional antagonisme i både syd og vest, så amerikanske virksomheder kunne tage kontrol med udviklingen af de rige forekomster af olie, guld, uranium og kobber der kunne gøre Sudan velhavende.

USAs regering har måske nok sikret en FN-resolution under sit seneste forsøg på at underkue Sudan. Men det virkelige problem er at USA-imperiet har overanstrengt sig og er ude af stand til at vinde nogen af de krige det har sat i gang for at dominere kloden.

Bush’s brug af det fordomsfulde udtryk ”islamo-fascisme” og hans erklæring af en endeløs tredje verdenskrig mod lande der kæmper for at forsvare deres nationale selvstændighed er blevet mødt med modstand fra Irak til Afghanistan til Libanon. Hans nye trusler mod Syrien, Iran, Somalia og Sudan vil få endnu flere lande til at tænke sig om to gange før de accepterer at lægge jord til USAs samlede dominans.

Workers World 15. september 2006
Oversat af Minna Skafte-Jensen for Stop Terrorkrigen

50.000 mod Blair

Time to go! 50.000 krigsmodstandere demonstrerer 23/9 ved Labours kongres i Manchester. ‘Stop the war’ koalitionen kræver UK-tropper hjem fra Irak og Afghanistan.

Hvor længe endnu vil verden se på?

Tale af Henning Paaske Jensen holdt ved fakkeldemonstrationen mod Israels krigsforbrydelser fredag den 15. september i Odense

Hvornår stopper Israels massakrer?

Her 24 år efter, at Sharon åbnede portene for de falangistiske dødspatruljer i Sabra- og Shatila-flygtningelejrene i Libanon, hvor mere end tusinde palæstinensere blev myrdet, mange kvinder og børn, så fortsætter rækken af israelske forbrydelser og massakrer mod det palæstinensiske og libanesiske folk.

De billeder, mange har på nethinden fra Libanon og Palæstina, og lige nu Gaza, det er billederne af familier og børn, som kravler rundt i ruindyngerne efter deres kære eller ejendele, ruinerne fra bombe- eller missilsprængte huse.

Det kan ikke undgås, at flere og flere i dag stiller sig selv spørgsmålet: Hvad er det for kræfter, hvad er det for et Israel, som begår disse forbrydelser mod det palæstinensiske og libanesiske folk, forbrydelser imod menneskeheden?

Deres handlinger kan ikke undgå at lede tankerne hen på Hitlers forbrydelser under 2. verdenskrig og hen på apartheid i Sydafrika.

Vi kan stille os spørgsmålene: Hvordan gik det Hitler? Hvordan gik det for Apartheid Sydafrika?

Også apartheid-Israel, det zionistiske Israel, er på længere sigt dømt til nederlag.

Opdeler man mennesker i overmennesker og undermennesker, mennesker med særrettigheder, er der tale om racisme, og der åbnes op for helvedes porte.

Så tror de, alt er muligt. Kan man ikke få mennesker til at underkaste sig, acceptere racisme, fordrivelse, besættelse og kolonisering, ja, så kender de kun et sprog, magtens sprog. Det sprog, som USA og Israel begge udøver i deres fælles kamp for at kontrollere hele Mellemøsten og dens olieresurser.

Men som vi ser det i Irak og har set det i Palæstina og senest i Libanon, kan de i virkeligheden ikke knuse et forenet folk, som står sammen imod aggression og besættelse.

Lige nu er Israel og USA forenede om udsultningen og kvælertaget imod Gazas befolkning, hvor al infrastruktur er ødelagt. FN udtaler nu, at situationen er så kritisk for befolkningen som aldrig før. Alt er spærret af, og folk lever i et fængsel, hvor de tilfangetagne udsættes for sult, ødelæggelser og fortsatte likvideringer – nye krigsforbrydelser, som ikke har mediernes interesse.

For Israel og USA eksisterer international lov ikke. De definerer selv loven, deres lov, den stærkes lov.

Hvad er det palæstinensiske folks forbrydelse lige nu?

Det modsætter sig besættelse og har gennemført et demokratisk valg, som har betydet en regering, Israel og USA samt EU ikke kan acceptere. Mange parlaments- og regeringsmedlemmer er kidnappede og taget som gidsler!

Allerhelst havde Israel og USA set en palæstinensisk borgerkrig. Derfor er de mere end skeptiske over for, at alt tyder på, at en palæstinensisk samlingsregering står over for at blive dannet.

Hyklerierne om demokrati og menneskerettigheder når nye højder.

Hvordan kan noget sådan ske, uden at verdenssamfundet reagerer?

Listen over Israels brud på international ret er omfattende. Her kan nævnes:

Israel har siden sin optagelse i FN for næsten 40 år siden ignoreret FN's gentagne beslutninger om de palæstinensiske flygtninges ret til tilbagevenden og behandler palæstinensere i Israel som andenrangsborgere og et demografisk problem, de ønsker at slippe af med.

Israel har siden 1967 holdt Vestbredden og Gaza besat og indlemmet Østjerusalem.

Israel har siden 1967 udbygget Israel med stadig større bosættelser forbundet med apartheidveje og indlemmet flere og flere områder.

Israel er i færd med at fuldføre den ulovlige apartheidmur, som indlemmer stadig større dele i Israel og gør et reelt liv for palæstinenserne umuligt

Den stadig øgede sympati og forståelse for palæstinensernes nationale rettigheder blandt folkene i verden står i skærende modsætning til holdningen hos deres regeringer – men denne sympati må nu omsættes i mere solidaritet og handling.

Vi må kræve, at Israel internationalt udsættes for sanktioner og boykot på alle områder, som apartheid-Sydafrika blev det!

Vi må kræve, at Israel stilles for en international krigsforbryderdomstol!

Der må sættes en stopper for Israels statsterror og besættelser!

Det palæstinensiske folk har ret til et frit Palæstina!

DKP og KPiD finder sammen

Ved K-festivalen i august måned sagde formanden for DKP Henrik Stamer Hedin blandt andet:

- Vi har meget, vi skal have forandret: Vi skal have afprivatiseret landet. Vi skal have tropperne hjem fra Irak, og hvor det ellers er, de gør deres dumheder. Vi skal ud af EU, den overnationale dumheds og Enfolds Union.

- Og for at kunne det skal vi først og fremmest genrejse og genforene vores kommunistiske bevægelse. Her i dag er vi samlet to af de jeg ved efterhånden ikke hvor mange kommunistiske partier i Danmark. Vi er ikke hele den kommunistiske bevægelse i Danmark, men vi er dens afgørende del. Det er på tide, vi finder sammen igen.

- Og når vi har gjort det, så skal vi også række hånden frem til alle kommunister i Danmark: Kom og vær med! Opgiv jeres små separate projekter! De fører ikke til den enhed og styrke, vi har brug for. Hjælp os med at genskabe den kommunistiske bevægelses organisatoriske enhed, dens politiske enhed, dens offensive styrke.

Jeg er helt enig med HSH i, at det er nødvendigt med et stærkt kommunistisk parti, hvis vi skal have gennemført nogen af vores fælles mål. Men der er, som det også fremgår, mange meninger om, hvad et kommunistisk parti er for en størrelse.

Min ultrakorte definition er, at partiet bygger på forståelsen af,

- at modsætningen mellem ejerne af produktionsmidlerne og arbejderne, der producerer, er en konflikt, der ikke KAN løses under kapitalismen,
- at staten varetager de herskendes interesser, altså kapitalisternes,
- at krigene, miljø-ødelæggelserne og rovdriften på natur og mennesker er en konsekvens af imperialismen.

Denne forståelse sammenholdt med den viden, arbejdende mennesker og partimedlemmer tilfører partiet om de konkrete daglige forhold i klassekampen, gør det muligt for det kommunistiske parti at udstikke retningslinjer for de daglige kampe og vejen til en samfundsforandring.

Det er den videre uddybning og diskussion af disse spørgsmål, der er afgørende for, om der kan skabes en samling af kommunistiske kræfter.

Hvad betyder det overført på de konkrete sager, HSH nævner? Jeg skal her meget kort præsentere nogle af de problemstillinger, jeg mener, det rejser.

APKs 3. kongres
Kongresdebat

Vi skal have afprivatiseret landet. På den ene side handler dette om at forsvare levevilkårene, men samtidig mener jeg, at vi som kommunister må være klar over, at det ikke er muligt at gennemføre i dagens kapitalistiske samfund, og at det er en illusion at tro, at det er et spørgsmål om, hvem der har regeringsmagten. Det er således nødvendigt med en diskussion af dette spørgsmål, for at vi kan forene vores kræfter, ellers trækker vi i hver sin retning.

Vi skal have tropperne hjem fra Irak. Ja, det er vi meget enige om – også med en meget stor del af befolkningen. I den danske fredsbevægelse har det dog hele tiden været endog meget vanskeligt at samle nogen større enighed om stort set alt andet, som jeg mener burde være på dagsordenen samtidig. Krigen i Mellemøsten er et sammenhængende imperialistisk projekt, modstanden i Irak er vigtig bremse for flere krige, modstanden er retfærdig og bør støttes af alle progressive kræfter, sabotage af olieproduktion i Irak er en vigtig del af modstandskampen, støtte til iranske menneskerettighedsaktivister bliver nemt til støtte til USA, FN-løsninger er styret af USA, alle tropper skal hjem. HSH er nok enig med nogen af disse standpunkter, men det er nødvendigt at vi tager hele diskussionen, hvis vi skal opbygge en stærk fredsbevægelse.

Vi skal ud af EU. Ja, det skal vi. Fordi det er et imperialistisk projekt. Fordi EU på enhver måde modarbejder arbejderklassens interesser.

Men først og sidst er det nødvendigt, at vi kæder sagerne sammen i en bred kampfront. Så mere diskussion giver mere fælles handling. Vi ses 3. oktober.

GBe

Anonyme indlæg er tilladt i kongresdebatten

Klassisk pris til Thomas Koppel

Det var Thomas Koppel, der løb med opmærksomheden, da Danmarks Radio og pladeselskabernes brancheorganisation IFPI Danmark for tredje gang uddelte priser til klassiske CD-udgivelser. Thomas Koppels tre værker til fløjtevirtuosen Michala Petri, som er udsendt under titlen 'Los Angeles Street Concerto' efter hans død i februar i år, blev hædret både som årets klassiske udgivelse og som den bedste orkesterudgivelse.

Det er en fortjent hæder til en fremragende indspilning, som ikke mindst er Michala Petris fortjeneste.

Internationalt har denne indspilning fået fremragende anmeldelser. Thomas Koppels navn som klassisk komponist cementeres med den. Den prestigefyldte udmærkelse følger ovenpå at Thomas Koppels solo-CD 'Improvisationer - for Klaver' har fået guld.

Billedkunstneren og den gamle Savage Rose trommeslager John Ravn har af skånsk granit hugget en smuk Moder Jord som nu er sat op som gravmæle på Thomas Koppels grav på Assistens Kirkegård

Institutionerne betaler Københavns Kommunes ”gaveregn” i 2007

”Gaveregn”, sådan betegner medierne i København borgerrepræsentationens netop vedtagne budget for 2007. Men i Københavns Forældrenetværk (KFO) er vi forundrede over, hvordan en besparelse på 43 mio. kan forstås som en gave? Vi har i hvert fald ikke tænkt os at sige pænt tak til flere forringelser. Slet ikke når man tænker på at årets besparelse er endnu en i en lang, lang række. Siden1980erne har kommunen sparet mindst 2% pr. år på institutionernes budgetter, og udover det har man så lagt ’rigtige’ besparelser.

I KFO forstår vi derfor også fuldt ud forældrene i Århus. Vores børn har ingen stemmeret og det betyder åbenbart, at der år efter år kan hentes penge på børneområdet til andre områder.

Den 2. oktober holder vi i KFO for forældre til børn i de københavnske dag- og fritidsinstitutioner. Der skal vi beslutte, om vi skal følge forældreaktionerne i Århus eller vælge andre måder at vise vores bekymring på.

Under parolerne *’Det trygge København’, ’Det smukke København’, ’Det kloge København’* lancerer Københavns kommune næste års budget. I KFO synes vi, at det burde have været lanceret under overskriften ’Det fattige København’. For vi lever i et København, hvor vi på trods af at det går rigtig godt, slet ikke prioriterer at investere i de mindste borgere. Samtidigt betyder budgetforliget, at der skal findes flere penge over de næste 3 år fordi BR igangsætter længerevarende projekter, som de ikke samtidigt har fundet finansiering til. Penge vi kan frygte hentes på institutionsområdet.

Vi i KFO mener, at det er respektløst over for os forældre og institutionerne at vifte 43 mio. væk, som om det ingenting er eller værre endnu kalde det en ”gave”. For os betyder det noget, vilkårene i dag- og fritidsinstitutioner er skrabede nok i forvejen. For eksempel medfører næste års besparelser store besparelser på vikarbudgettet. Manglende vikardækning under personalets ferie, omsorgsdage, sygdom, efteruddannelse kan resultere i at det bliver sværere at gennemføre planlagte aktiviteter og ture ud af huset, sammenlægning af grupper i hverdagen, mindre tid til kontakt og omsorg, mindre tid til at snakke med forældrene, osv. Med andre ord endnu en mærkbar forringelse, både for institutionerne, for børnene og for forældrene.

Vi har simpelthen ikke råd til flere forringelser. Og det kalder Borgerrepræsentationen en gave?

Desuden opfordrer vi forældre at møde op på Rådhuspladsen d. 3. oktober, for også på den måde at vise vores bekymring for udviklingen på børneområdet og konsekvenserne af de aktuelle besparelser.

På vegne af
Københavns Forældrenetværk KFO,
Jørgen Gregersen

Forkortet af red

Stop EU’s rejsevanvid

Udtalelse fra forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU 25. september 2006:

Folkebevægelsen mod EU støtter helhjertet kravet om et stop for EU-parlamentets rejsecirkus, som sender tusinder af mennesker og dokumentkister i fast pendulfart mellem Bruxelles, Strasbourg og Luxembourg hver måned. Det koster befolkningerne omkring halvanden milliard skattekroner om året, som EU i stedet kunne sende tilbage til medlemslandene.

Folkebevægelsen mod EU har altid været imod dette vanvid, i modsætning til EU-begejstrede politikere i bl.a. Venstre, Socialdemokraterne, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF. Ja-politikerne burde have sagt fra, da rejsecirkusset blev indskrevet i EU-grundloven. På den måde siger de nu både ja og nej til den kostbare pendulfart.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen og toppen i EU tøver med følge opfordringen, som over en million borgere i EU-landene har skrevet under på, og som et bredt flertal i Folketinget bakker op om. Holder EU-parlamentet op med at mødes i den franske by Strasbourg, vil det vække utilfredshed i den franske regering og koste mange franske arbejdspladser. Fogh og EU frygter, at det vil forringe mulighederne for at ændre det franske nej til EU-grundloven.

Folkebevægelsen opfordrer til at skubbe frygten til side og lade fornuften vinde.

Tøv ikke med at stoppe EU’s rejsevanvid – støt appellen på www.oneseat.eu!

Dagmar

med stærke relationer til zar-familien, der myrdede
og udpinte millioner af fattige russere, -
før revolutionen,-
skal nu genbegraves i den jord
hvorfra så meget uskyldigt blod flød,-
grundet hendes families grusomme undertrykkelse,-
mens de selv havde et liv
i fest og fornøjelighed, og stjal
sig til rigdom. -
Hvad har de arme russere dog gjort?

NB

Strøtanker uge 39

Noget sker der i Nej til krig. Den 9-15. oktober er der arrangeret besøg af irakiske oliearbejdere i Kbh., Odense og Århus.

Der kunne være mange gode grunde til at oliearbejderne udgjorde en vigtig del af modstanden mod besættelsen af Irak. Det er bl.a. blevet formuleret således af irakerne selv:

I januar 2004 sagde Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi: *Hvor er indtægterne fra de mere end to millioner tønder olie, som de (*amerikanerne og deres irakiske stråmænd) *sælger hver dag?*

I november 2004 forlød det fra Iraks patriotriske Alliance: *For at virkeliggøre befrielsesstrategien angriber den irakiske modstand besættelsesstyrkerne, deres institutioner og dem, der leverer mad, olie og andre fornødenheder til dem. Den irakiske modstand forhindrer besættelsesmagten i at bruge olien som et politisk middel.*

I december 2004 udtalte Iraks Islamiske Hær for Hellig Krig*: Vi vil binde dem (*amerikanerne*) her i Irak og dræne deres ressourcer, mandskab og deres vilje til at kæmpe. Vi vil tvinge dem til at bruge ligeså meget, som de stjæler, hvis ikke mere.*

Vi vil afbryde og helt stoppe strømmen af vores stjålne olie og derved gøre deres planer ubrugelige.

I april 2005 siger Abu Yusef, tidligere general i den irakiske hær og nu modstandsmand i et interwiev at han *"betragter såvel den infrastruktur, som er knyttet til olien, der forsyner Halliburtons firmaer, som de lastbiler, der skaffer brændstofforsyninger til besættelsesmagten, og som ofte kan ses køre på hovedvejene omkring Bagdad, eskorteret af pansrede amerikanske militærkøretøjer, som legitime mål for den væbnede modstand."* dog fortsætter han *"ikke al sabotage mod olierørledninger er modstandsbevægelsens værk. Nogle gange, især i det sydlige Irak, men også omkring Kirkuk-Ceyhan-olierørledningen i nord findes der irakiske funktionærer i olieindustrien, som har forbindelser til mafiaer, og som i al hemmelighed opdæmmer den spildte olie eller overdriver mængden af brændt olie efter et angreb for så senere at smugle det ud".*

Hvordan hænger det så sammen med oliearbejdernes indstilling? Hassan Juma'a Awad, formanden for oliearbejderne, siger i april 2005 at *"den kommende kamp mod privatisering er vigtigere end kampen mod besættelsen, eftersom USA forsøger at privatisere alle dele af den irakiske økonomi.*

Fagforeningen GUOE er oprettet efter besættelsen i 2003 og samarbejder med den irakiske kollaboratør-regering. Den er i ord imod besættelsen, men bruger først og fremmest sine kræfter på lønforhandlinger og organiseringsspørgsmål og modstand mod *'privatisering'* af olien. Hvormed de i realiteten holder oliearbejderne i ro. Istedet for at organisere en aktiv kamp for at få stoppet olieprodutionen, der jo udgør det økonomiske grundlag for besættelsen. At de ikke anses for en større fare af regimet ses bl.a. ved at de uden større problemer med visa etc. rejser verden rundt.

Dette er blevet skrevet før, men hvorfor er det så vigtigt at få disse oliearbejdere til Danmark? Argumentationen lyder noget i retning af, at det er en måde at få fagbevægelsen til at støtte og deltage i krigsmodstanden i Danmark.

Resultatet af at forbinde modstanden i Irak med oliearbejderne bliver således at krigsmodstanden udvandes og mister retningen. En retning der efter min mening bør vende sig mod imperialismens krige i Mellemøsten og støtte enhver modstand mod besættelsen af Irak (og Palæstina og Afghanistan ...), herunder modstanden mod ethvert samarbejde med besættelsesmagten.

GBe

Helsingør: Hold på pengene

Forældre i Helsingør kommune opfordrer til at holde på pengene. I Helsingør kommune inddrages en bevilling på 12-13 mio. kr. til daginstitutionsområdet. Det har givet startskuddet til en ny kampagne, der vil løbe frem til 1. oktober.

- Kommunen havde afsat 12-13 mio. kr. til daginstitutionsområdet. De penge er nu inddraget, så der fra 2007 hverken vil være råd til bleer, mad og ture til børnene. Samtidig vil politikerne bygge et nyt kulturværft til 200 mio. kr. Det er helt urimeligt, forklarer en af initiativtagerne, Morten Mauritson, til Ekstrabladet.dk.

Helsingør kommune har 45 daginstitutioner, og de rummer i alt 8100 børn. Kommunen skal hente 13 mio. kr. et andet sted i kommunekassen, så længe alle forældre holder igen med betalingen.

- Når kommunen sender rykkere ud efter 14 dage, er vi selvfølgelig nødt til at betale – ellers mister vi vores institutionspladser. Men vi opnår at drille kommunen og genere den daglige drift, og vi fortsætter hver måned, indtil politikerne har forstået vores budskab, fastslår Morten Mauritson.

Han påpeger, at det er sidste chance for at vække politikerne inden vedtagelsen af budgetaftalen for 2007. Den skal efter planen vedtages 8. oktober.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S

Hvor blev solidariteten af?

Danske arbejdere knokler!

Sådan lyder budskabet fra Danmarks Statistik. I løbet af to år er arbejdsåret blevet forlænget med 3-4 dage. Fra første halvår 2005 til første halvår 2006 er den gennemsnitlige arbejdsuge forlænget med næsten en time. Antallet af arbejdstimer er steget med 2,2 pct., mens de beskæftigede kun er steget med 1,6 pct. i samme periode.

- Det er en ganske betydelig stigning i de ansattes arbejdsindsats, som kan være med til at forklare, at den stigende mangel på arbejdskraft endnu ikke er slået ud i større lønstigninger, udtaler Anders Matzen, seniorøkonom i Nordea, til Berlingske Tidende.

Eller måske er *den stigende mangel på arbejdskraft* et selvskabt fatamorgana? Måske finder arbejdsgiverne det mere profitabelt at aflevere nogle fleksible overarbejdstimer til de ansatte – contra at påtage sig forpligtelsen overfor nyansatte?

Dansk Arbejdsgiverforenings (DA) egne oplysninger viser i hvert fald, at 35.000 ressourcestærke arbejdsløse i *"matchgruppe 1"* har gået ledige i mere end et halvt år. Hertil kan lægges 20.000 der har gået i mindre end et halvt år. *Matchgrupper* er en betegnelse, der blev indført for et par år siden, hvor man opdelte de ledige i fem forskellige grupper, hvor matchgruppe 1 karakteriserer de ledige, der står fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet OG rummer mange kvalifikationer!

- Værsgo og spis, DA. 55.000 stærke personer med mange kvalifikationer er til rådighed. Det burde da kunne klare et par forslugne og umættelige profithungrende halse.

Som et kuriosum kan det lige sparkes ind, at denne situation ikke afskrækker politikerne, når det gælder om at straffe de ledige, der står udenfor arbejdsmarkedet. Således har Dansk Handel og Service (DHS) foretaget en undersøgelse, der viser, at 85 pct. af lokalpolitikerne mener, at der er behov for en øget indsats for, at de ledige *reelt* står til rådighed for arbejdsmarkedet. 45 pct. mener, der skal skæres i kontanthjælpen, hvis ikke den arbejdsløse møder frem til anvist arbejde.

Det er ekstra bekymrende, at der i de centrale krav – som jo burde være rejst af arbejdspladserne, men sjældent bliver det – ikke nævnes et eneste ord om nedsat arbejdstid!

Faglig kommentar

Nu er det ikke en ny ide at trække folk i kontanthjælp som straf. Det er blevet og bliver praktiseret i masser af kommuner, som ønsker at stresse kontanthjælpsmodtagere ud af systemet. Det er ikke mindst kommuner, der er blevet grebet i groft misbrug og grov udnyttelse af kontanthjælpsmodtagere. Signalerne går derfor ud på at vilkårene skal strammes yderligere.

Så op til den toneangivende overenskomstfornyelse på industriens område (resultatet af denne får afsmittende effekt på alle andre), der skal være afsluttet til foråret (1.marts), kan vi blandt andet konstatere, at:

- arbejdstiden er vokset med næsten en time pr. uge pr. år i den seneste overenskomstperiode.
- minimum 55.000 1.klasses, ressourcestærke arbejdere med mange kvalifikationer står på spring i arbejdsløshedskøen til et arbejde

Alligevel bavler arbejdsgiverne i årevis om *mangel på arbejdskraft*, og det lykkes dem med mediernes hjælp at sætte denne dagsorden og efterlade det indtryk, hvilket ikke mindst skyldes, at den etablerede fagbevægelse er utrolig svag i koderne, når det handler om modspil.

Derfor har Dansk Industri (DI) den frækhed at spille ud med hovedkrav til overenskomstfornyelsen, der lyder: Mere fleksibel arbejdstid, udvidelse af normalarbejdstiden og væk med genetillæggene!

Magen til provokation skal man lede længe efter; men forbundslederne lader sig ikke forstyrre:

- Det er en OM'er. Capiche, udtaler de afgørende forhandlere fra Dansk Metal og 3F om spørgsmålet om afskaffelse af genetillæg. Det er foruroligende, at de ikke nævner et ord om udvidelse af normalarbejdstiden og yderligere fleksibel arbejdstid. OM'er-parolen er blevet benyttet mange gange tidligere – uden der kom noget godt ud af det.

Man kunne jo få den paranoide tvangstanke, at forliget allerede er strikket sammen: DI måtte trække deres krav om fjernelse af genetillæg tilbage, så forbundslederne opnåede "det bedst mulige resultat". Den sang har vi også hørt før – faktisk efter hver eneste overenskomstfornyelse siden afslutningen på 2.verdenskrig.

Det er ekstra bekymrende, at der i de centrale krav – som jo burde være rejst af arbejdspladserne, men sjældent bliver det – ikke nævnes et eneste ord om nedsat arbejdstid!

Det burde være på plads med omkring 900.000 arbejdere i den erhvervsaktive alder på pinebænken.

Nedsat arbejdstid har i årtier været en helt almindelig og integreret del af fagbevægelsens krav – det krav, der udviste solidaritet med de arbejdsløse, - de udstødte.

Den etablerede fagbevægelse er på grund af mangel på kampvilje ved at grave sin egen grav. Det kommer også til udtryk i medlemsflugt! ***FJ***